

[Viggo Starcke.]

Den højtærede finansminister omtalte forholdene, som de ligger efter den nye vurdering. Jeg vil gerne bringe den højtærede finansminister en tak for hans udtalelse om, at bygningsskatterne bør afvikles, og jeg vil gerne erklære min enighed med ham om, at det er jorden og ikke bygningerne, der skal beskattes, og at bygningsskatterne i hvert fald skal fastlåses, således som vi mener. Den højtærede finansminister appellerede til opsparingen, men det nytter intet som helst, før der er skabt tillid til kronen, og denne tillid til kronen kan kun genskabes, hvis ansvaret bliver lagt ind under nationalbanken, sådan som det lå der fra 1814 til 1914, og således som det endnu står i nationalbankens oktroy. Det er frygten for inflation, det er frygten for kronenedskæring, der lammer opsparevilljen og derigennem fremmer et unødvendigt forbrug.

Den højtærede finansminister bebrejdede mig, at jeg i min tale havde beskæftiget mig med lovforslaget om antidumpingtolden. Til min undskyldning tjener, at det, så vidt jeg kunne se, var den eneste nyhed, der fandtes i den højtærede statsministers åbningstale. Jeg indrømmer den højtærede finansminister, at den saglige drøftelse af forslaget og dets detaljer henhører under lovforslagets første behandling; men da lovforslaget i den form, den højtærede finansminister har fremsat det i, også indeholder et forfatningsmæssigt spørgsmål, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt det er grundlovsmedholdeligt eller grundlovsstridigt, så mener jeg, at en drøftelse af disse forhold hører hen under åbningsdebatten, fordi det er et storpolitisk spørgsmål og et opsigtsvækkende spørgsmål.

I grundlovens § 43 står der, at ingen skat kan pålægges, forandres eller ophæves uden ved lov. Det er folketingets prerogativ, og det må der ikke rokkes ved, selv om det er en så anset minister som den højtærede finansminister, der fremsætter forslag om, at han skal have bemyndigelse til at pålægge, forandre og ophæve uden lov.

Det ærede medlem hr. Bundvad kaldte min tale en dokortale. Jeg opfatter dette som en venlighed, for når man taler om et

sygt samfund, er en doktors tale måske af større betydning end en tale af den, der ikke ved, hvad der skal gøres over for sygdomme. Det ærede medlem hr. Bundvad mente, at jeg var i færd med at tale ideerne ihjel. Jeg har nævnt eksempler på, at der er andre i denne sal, som prøver på at tie dem ihjel ved simpelt hen ikke at omtale de 8 konkrete forslag, vi har fremsat. Men den store sympati, som det ærede medlem hr. Bundvad er omgivet af i denne sal, skyldes jo hans noble karakter og ikke i udpræget grad hans ideer eller hans tale, for ingen af disse dele er hans stærke side.

Når det ærede medlem hr. Bundvad sagde, at vi ikke havde nogen stilling til forsvaret, må jeg dertil sige, at jeg ved jo godt, at det ærede medlem hr. Bundvad ikke er medlem af forsvarsudvalget, men jeg tror ikke, jeg røber nogen hemmelighed, når jeg oplyser, at jeg dér er den eneste, som har fremsat et virkeligt forslag til en løsning af Danmarks forsvar.

Det ærede medlem kom derefter ind på nogle bemærkninger om folkepensionen og mente, at den gav udtryk for lighed. Lighed i hvad? Det kan da ikke være zonegrænserne, som i høj grad er ulige. Hvor er ligheden i forslaget? Den ligger kun deri, at de rige skal betale folkepension til de fattige, og at de fattige også skal betale folkepension til de rige. Det var det, vi var imod, og det synes jeg ikke er helt rigtigt af det ærede medlem at bebrejde os, for nu, hvor man efter det forslag, som det ærede medlem har givet tilslutning til, mindst skal betale 60 mill. kr. om året i folkepension til de rige, er det over for de fattige at føje spot til skade. Hvad angår dr. Severin Christensens indstilling til ligeretten, beskæftiger han sig ikke, så vidt jeg erindrer, nogetsteds med folkepensionen, men har givet udtryk for en lige ret til naturens goder, en lige ret til at beholde udbyttet af det arbejde, man har frembragt, og så en lige ret til hjælp, når man er i virkelig trang. Men man kan ikke hævde, at de rige er i trang.

Se, fattigdommen i Danmark er et faktum, selv om man skjuler den ved understøttelser, og selv om man tildækker den ved folkepension: selve understøttelsen og selve folkepensionen er i virkeligheden en tilståelse af, at fattigdommen er der, og at den stadig eksisterer under overfladen. Men er folke-